

En Nordino 19.11.97

ΜΙΑ ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΣΤΟΝ
ΗΡΩΑ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΑΤΣΗ

- 1 Στο Δίκωμο: πάλι ταξιδεύει, η Ξεριδωμένη
Λημονιά. Σένα, προσκύνημα με πέτρα,
στης Παταγιάς την γειτονιά.
- 2 Κίαν το κρυφό το μογοπάτι, με το
φτυγάρι περπατώ. Βιάβομαι,
νά ανταρώσω, τον Άδανατο Άετό.
- 3 Θα σταδώ να κουβεντιάσω, Γιά Λευτεριά
νά του μιλήσω. Και στο Άγιασμένο
χώμα, δάφνες, μερσίνια, δά σκοπίσω.
- 4 Οι Άγγλοι, του κάψαν το κορμί. Οι Τούρκοι,
χκέρησαν το Μνημείο. Μα ο Άετός,
είναι εκεί. Μέ' όλο του, το Μεγαλείο.
- 5 Γονάτησα στο χώμα, Φόρο Τιμής
για να ποτίσω. Κίαν την μεγάλη του
Θυσία, δύναμη, κι εγώ να πηξίσω.
- Είναι σκαλωμένα μέρη, κι όσο να ναι
6 έργοβόρου. Τον Άετό έδαίμαδα,
στην Παταγιά, προσευχόρου.
- 7 Ξάγνω.. δυο ηγικιωμένοι, με τάσπρα του
μαγιά. Δίπλα μου φατερωδικαν,
και πήρε δάρρος, η καρδιά.
- 8 Καμάρωσζ... Λέει ο Άετός, των προγόνων
μας, την όμορφιά. Έδώ, δέν είμαι μόνος
Βγίπεις; Έχω συνηροφιά.

Μια ἀγέρωσα στὸν ἴψωα Κυριακο Μάτση.

9 εἶναι ἅγιοι κρυμένοι, στὴς Παραγιαῶς,
τὴν Ἐκκλησία. καὶ γιὰ χάρη σου,
ἐφορέσαν τοῦ Παπῶς τὴν φορέσια.

10 Μα δεις.. ποὺ δὰ μιγνίσου, τὴν
Κυπριακὴ τοπογραφία. Αὐτοὶ ξέρουν...
ποτὲ δάρτσι, εἰς τὴν Κύπρο Μευτεριά...

11 Κι ἀρχίσαν νὰ μιγάντζ, μὲ μιὰ γυγκίτατη
φωγῆ. Κι ἔγγυαν, μεγὰρο δαῦμα,
στο Ἄησι μας, δὰ γίγει!

12 Πρὸς τὸ μέρος μου γυρίζου, καὶ
μιγούν Κυπριακά! Νάβιεττε Πίστη,
τῆλαι ἀγάπη, τῆλαι γὰ φύουν τὰ κακά

13 Ἐσοῦ κόρη μου.. Πάρηγιττις, μὲ τὰ
μάδκια τῆς ψυχίης, βάζε ἀκρόαση,
γὰ μάδεις, τῆλαι στὸν κόσμο,
γὰ τὸ πεις.

14 Ποὺ τὸ Ἄησι, ρίτσου κουργάροι,
τῆλαι γυρτίκουν τάνοιχτάρι.
Τοῦ ὄργαγού, ποῦττις τῆς Γης.

15 Οὐἄλοι, πάσκου νὰ ριδώσου, μὰ
ἢ Γῆ, ἐν τοῦς σηκῶντι. Γιατί...
στο Ἄησι τσοιμούντε, τοῦ Χριστοῦ
οἱ Ἀποστόλοι.

627/10

Μια αγιέρωση στον ήρωα Κυριάκο Μάζου

- 16 ^{627/10} Ξαφνικά.. σαν έπιγούσαν οι δύο ήγικωμένοι, Έγινα Νόιοι.. Ρωμαγίοι, με τὰ ἄρματα, Σωμένοι!
- 17 Κοίταξαν τὰ σκαβωμένα, με μιά έντονη ματιά. Και στον ούρανό ύψώνου, τὰ ἀστραπτερά σπαδιά.
- 18 Έρπιασαν με στρατιώτες, που ὀρκίζοντε για Λευτεριά. Και γέμισε, με περηγάρια, η πορτεμένη μου καρδιά.
- 19 Και σαν ἀστραπή, έχανικαν.. δίχως τὰ μου συσσηδοόν. Μου εΐπαν, πως τὰ σκαβωμένα, ἔθα... δα Λευτερωδού.
- 20 Χρῦσωσε, ὁ πενταδάχτυγος, με γαρπτερά ἀστέρια. Και μύριοι Ἄετοι, φτερούγιζαν στα ἀψηγά γυμῖρια.
- 21 Κι ὁ Ἀδάνατος Ἄετος, βρήκε παγι την γαζιά. Και μαῖι μου τραγουδούσε Χαιρε. Ω.. Χαιρε ἔλευδερία.

Με ἀγάπη στην Πατρίδα
 Παυλιώτα Ν. Τένιου
 Κάτω Φίκωρο Κερύνειας.

Σμπείνωσι

Μεχαρία μου αὐτὸ τὸ ποίημα ἀγιέρωσι.
 Θα ἀκογουδίσσι μὲν, ἀπὸ τὸ ἔθο καύτωρα
 τοῦ ἠρωα Κυριάκου Μάζου.